

H
HQN™

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

KUUMALT KANNUL

Susan Mallery
HOT ON HER HEELS
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Susan Macias Redmond
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04206110
ISBN 978-9949-12-887-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee
ja e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Neli kuud helistamist kõikidele tuttavatele, kes olid talle teene võlgu, kast kallist konjakit ja kohtumine libekeelse eradetektiiviga, kes arvas ekslikult, et kohtumine tähendab seksi. Põlvehoop kubemesse oli ta sellest eksiarvamusel vabastanud. Ja lõpuks oli Daina Birchil see mees pihus.

Nüüd liftiga Garth Duncani katusekorterite poole sõites Dana naeratas, vaadates pabereid, mida ta käes hoidis. Paberil oli kirjas, et Garth on Dallase politseijaoskonda kutsutud. Paber tähendas, et Garthi ootab ees väga paha päev. Dana omakorda oli ülimalt rahul.

„Igavene tõbras, kuradi tõhk,“ pomises Dana liftist välja astudes ja ukse poole suundudes. „Sa arvasid, et olid väga kaval. Sa arvasid, et võid teha mida iganes ja puhtana välja tulla. Sa arvasid, et võid teha mu sõpradele halba.“

Ideaalne oleks, kui Garth keelduks temaga kaasa tulemast ja Dana võiks teda relvaga ähvardada. Võib-olla isegi kuuli kogemata keresse saata. Kui Garth oleks tüüp, kes lööb seadusesilma ees araks, rääkimata tagajärgedest. Oma fantaasias nägi Dana Garthi värisemas ja anumas. Kuigi see polnud nii meeldiv kujutluspilt kui näha teda vereloigus lamas, ajas seegi asja ära. Paraku oli Garth pigem tüüp, kelle käsutuses oli tuhat dollarit tunnis teeniv advokaat, kelle põhitöö oli politseijaoskondadega kohut käia. Aga täna pole tal sellest kõikvõimsast advokaadist kuigi palju abi.

„Nii et täna oled sa mul peos,” ütles Dana uksele koputades.

Selle aja jooksul, mis Garthil kulus ust avama tulemiseks, nautis Dana võitu. Ta oli näinud Garthi tabamiseks ränka vaeva ja iga tund, mis oli kulunud kaevamiseks, juhtniitide järgimiseks ja õnnelikku läbimurret oodates, oli ennast kuhjaga ära tasunud. Garthi enda süü, mõtles Dana kahjurõmsalt. Tal poleks maksnud teha kurja inimestele, kellest Dana väga hoolis. See ei lähe kellelgi läbi, ilma et ei peaks tema, Dana ees vastust andma.

Uks avanes. Dana muigas, nähes, et Garth hoiab ennast poolenisti ukse varju. Võib-olla ta ikkagi k a r d a b, mõtles naine põlglikult.

Dana näitas mehele paberit. „Tere hommikust. Meil seisab ees väike sõit politseijaoskonda.”

„Kas tõesti?” küsis Garth ust rohkem lahti tõmmates, nii et Dana nägi teda üleni. „Kas ma tohin enne riidesse panna?”

Ootamatu pööre, mõtles Dana pahaselt, nähes üht käterätikut mehe kaela ja teist niuete ümber. Garth tilkus, ilmselt oli ta just duši alt tulnud. Ta tumedad juuksed olid pisut turris, näoilme pigem lõbus kui murelik.

„Vähemalt te näete, et ma pole relvastatud,” ütles Garth pilkava häälega.

„Kui ka oleks, ei hirmutaks see mind.”

„Seda sellepärast, et te ei tea, milleks ma võimeline olen, politseinik Birch. Nii et kuidas jääb? Kas te olete valmis talutama mind alasti läbi Dallase tänavate või ma panen riided selga?”

Garth ütles seda enesekindlalt, just nagu teades, et teda ei võeta kaasa, ainult käterätik ümber – mis vastas muidugi

tõele. Neetud! Danale meeldisid olukorrad, mida te m a suudab kontrollida.

„Pange riidesse,” ütles ta tõredalt. „Aga ma tulen kaasa, et te ei prooviks põgeneda.”

Garth pilgutas talle silma. „Otse loomulikult. See on sama hea vabandus kui iga teine.”

Dana ärritus. Ta parem käsi liikus instinktiivselt relvale. „Ärge üritagegi!” kähvas naine. „Ja lubage endale kinnitada, et mind ei huvita teie kondine tagumik. Ega ükski teine teie kehaosa.”

Garthi üks suunurk kerkis. „Te võite vaadata, Dana. Mul pole sellest sooja ega külma.”

Ta mängib minuga, püüab ajada mind segadusse, mõtles Dana. Ta keskendus põhjusele, miks ta siin on.

„Tehke nalja nii palju, kui süda lustib,” ütles ta. „Te lähete vangi.”

„Paljast soovist selleks ei piisa.”

„Sellest te ei pääse,” ütles Dana. „Mul on kõik vajalikud tõendid olemas.”

„Ei, ei ole.” Garthi hääl oli vaikne ja reetlikult leebe. „Kui oleks, oleksite mind arreteerinud, aga mitte küsitluseks välja kutsunud. Soostuge sellega, Dana. Teil pole midagi, mille alusel mind süüdistada. Te lahmite huupi.”

Kuigi Dana teadis, et vägivald ainult nõrgestaks ta olukorda ja tõestaks, et Garthil on õigus, oli tal suur, väga suur tahtmine mehele virutada.

„Jätke see minu mureks.” ütles ta kätt küljele langetades. „Üks asi korraga.”

„Kas see osa, kui te mind alasti vaatate?”

Dana astus korteriuksest sisse ja pööritas silmi. „Jah. Ma olen õnnega koos! Kas teie pilte Arrogance Monthly's on avaldatud?”

„Ma olen olnud kaanepildil.”

Suur tuba oli ilmatuma lahmakas – Dana oletas, et sinna mahuks terve tema korter ja veel viis samasugust. Aknad ulatusid maast laeni ja sealt avanes vaade peaaegu kogu Dallasele. Aga Dana ei hoolinud sedasorti asjadest.

Ta silmitses meest enda ees ja kortsutas kulmu Garthi päikesest valgustatud üleni armilist selga nähes.

Mõned armid olid kitsad madalad ribad, kuid enamik paksud ja kõrged, otsekui oleks neid korduvalt lahti lõigatud. Dana kõht tõmbus kergelt krampi, kuid ta näoilme ei muutunud.

Ta teadis Garth Duncanist põhilisi fakte. Ta on rikas – hirmuäratavalt rikas, tosinate firmade omanik ja raha voolas kui vesi. Ta oli alustanud naftaäri ning Lõuna-Ameerikas ja teistes maailma paikades – kus ta kahtlemata vägistas ja varandust kokku röövis – olid vihased kohalikud ta kinni võtnud. Nad olid vedanud Garthi ja tema kaaslase, silmad kinni seotud, džunglisse ning piinanud neid seal iga päev kuu aega järjest.

Dana pilk langes mehe pikkadele lihaselistele jalgadele. Ka seal olid kerged armid, kuid need kõik olid operatsioonidest jäänud. Ta mõlemad jalad olid vangistuse ajal murtud. Sõber oli ta seljas ohutusse kohta kandnud.

Oleks ta pigem seekord surnud, mõtles Dana, aga mitte eriti jõuliselt. Siis poleks ta saanud mu sõpradele häda teha. Aga ta jäi ellu. Tuli tagasi ja elas kui kuninga kass.

Dana järgnes mehele mõne sammu kauguselt suurde magamistuppa ja sealt külapoe suurusesse vannituppa. Sealt

pääses suurde tumedast puidust meisterdatud garderoobi. Kõik rõivaesemed olid korralikult värvi järgi paigutatud. Jalanõud olid riulitel reas. Dana nõjatus uksepiida najale ega pööranud Garthilt pilku. „Laske käia!”

Garth vaatas talle tõsiselt silma. Näis, et ta naudib olukorda, ja see ajas Dana vihale. Aga niipea, kui juurdlus algab, muutub ka Garthi suhtumine. Praegu tuleb ta politseisse toimetada. Praeguseks sellest piisab.

Garthi suu tõmbus taas muigvele. Ta võttis rätiku õlgadelt ja lasi selle põrandale kukkuda. „Kui teil pole järgmise paari tunni jooksul vaja kuskile minna, võime mu alastiolekut ära kasutada.”

„Paari tunni? Oh, palun! Olge õnnelik, kui teile kuus minutit antakse. Lõpetage mängimine, Garth. Mul on ees pikk tööpäev. Ja ärge arvake, et maailm pöörleb teie ümber.”

„Jah, politseinik Birch.”

Mees vallandas rätiku vöö ümbert.

Dana hoidis pilgu ta näol. Mitte ainult sellepärast, et see mees teda ei huvitanud, vaid ta oli siin tööülesandeid täitmas. Ta tundis uhkust oma töö üle ja selle üle, mida ta ühiskonna heaks teeb. Linn ei maksnud talle selle eest palka, et ta jõllitaks Garth Duncani sarnaseid.

„Ei taha?” küsis täiesti alasti Garth, käed külgedel. „Ma olen valmis.”

Dana teeskles haigutamist.

Garth puhkes naerma. Sügav kõlav naer oli lõbus ja selles ei puudunud ka kübeke austust. Mingil teadmata põhjusel oli Danal tahtmine talle vastu naeratada. Just nagu oleks nende vahel mingi side. Just nagu oleks neil midagi ühist. Just nagu nad meeldiksid teineteisele ja võiksid isegi sõbrad olla.

Dana keeras ringi ja läks garderoobist välja. „Pange rii-
desse!” hüüdis ta lahkudes.

„Aga kui mul on siin relv?” hüüdis Garth talle järele.

„Siis ma olen sunnitud teid maha laskma.”

Naine läks magamistoa akna juurde ja vaatas välja. Kuid ta nägi ainult oma sõprade nägusid. Kolme öde, keda Garth püüdis hävitada. Mitte ainult Lexi äri või Skye fondi. Ta oli püüdnud Izzyt tappa. Mille paganama pärast peaks ta sellele mehele naeratama?

Garth on vaenlane. Ta on saatan. Ta tuleb väga pikaks ajaks vangi panna.

Garth tuli viie minuti pärast magamistuppa. Tal oli seljas ülikond, mis maksis kindlasti rohkem kui Dana kahe kuuga teenis.

„Lähme,” ütles Dana. „Minu autoga.”

„Ma helistan minnes oma advokaadile. Et ta tuleks politsei-
seijaoskonda.”

„Te võite helistada kongressile või vanajumalale endale.”
Dana osutas ukse poole. „Minge!”

Selle asemel, et elutuppa minna, astus Garth Dana poole. Dana mõtles sekundi murdosa vältel, et mehel võis tõepoolest olla garderoobis relv. Ta haaras enda oma järele.

„Ma ei üritanud teda tappa,” ütles Garth. „See, mis Izzyga juhtus, pole minu süü.”

„Mina pole see, keda teil on vaja selles veenda,” ütles Dana.

„Teie olete politseinik. Vaadake mulle otsa, Dana. Õelge mulle, kui te arvate, et ma valetan.” Ta vaatas Danale otse silma sisse. „Ma ei üritanud Izzyt tappa. Mina ei põhjustanud plahvatust. Ma pole kunagi talle paha soovunud.”

Garth seisab liiga lähedal, mõtles Dana äkitselt. Ta ei muretsenud oma julgeoleku pärast, aga ikkagi oli tal imelik tunne. Mis temaga toimub?

Ta ei tahtnud positsiooni loovutada ja taganes sammu.

Garth valetas. Ta pidi valetama. Aga hää! Dana peas, mis tavaliselt hoiatas, kui keegi tahab talle kärbseid pähe ajada, oli kummaliselt vaik.

„Ma oletan, et enda arvates pole te üldse mitte midagi teinud,“ ütles ta Garthil käsivarrest kinni haarates ja teda koridori poole suunates. „Et te olete täiesti süütu.“

Garth ainult naeratas.

Ta oleks võinud ennast hõlpsasti lahti rebida, kuid ei teinud seda ja see tekitas Danas ebamugava tunde, kui ta seal niiviisi mehe küljes rippus. Ta tundis Garthi naha soojust, tema muskleid, kalli ülikonna siledat riiet.

„Ärge minuga jamage,“ urises ta.

„Ma pole sõnakestki öelnud,“ ütles Garth.

Miks ta siis ennast nii ebamugavalt tunneb?

Ma ei tohi nõrkust välja näidata, kinnitas Dana endale. Mitte temaga, mitte kellegagi.

„Ütle, et nad ähvardasid sind enne minu saabumist,“ ütles Mary Jo Sheffield, kui tema ja Garth Mary Jo auto poole astusid.

Garthi advokaat – umbes neljakümnendates eluaastates blondiin, kes ulatus talle vaevu õlani – oli täis otsustavust. Ta haistis verd haikala osavusega ja see oli üks põhjustest, miks Garth oli ta palganud.

„Kahjuks pean ma sulle pettumuse valmistama,“ ütles Garth, kui Mary Jo oma Mercedese ust avas. „Nad olid viisakad ega avaldanud mingit survet.“